

Farkas József

Itt én vagyok a dési zsidó hitközség irodájában, ahova naponta bejárok hitközségi elnökké választásom, 1996 márciusa óta. A vallásosság egy nagyon relatív dolog. Nekem van egy abszolút személyi teóriám. Én magamat tartom a legkorrektebbnek, mondjuk, az Isten előtt, hogy én mindenkit tisztetek az ő saját vallásában. Én nem tudok valakit lefumigálni, hogy miért ez, és miért nem az, és se, hogy bigott vagy ateista, se, hogy ortodox vagy görög katolikus, se, hogy református vagy katolikus, mindenkit tisztetek, aki hisz az ő nemében [saját vallásában]. Valaki nagyon békülékeny kell legyen, hogy mindenkit tudjon tisztelni, és én tisztelem mindegyiket, amelyik a maga nemében viszi tovább az ő vallását, én mindegyiket respektálok, és nem zavarom egyiket sem. De van olyan, aki nagyon sokszor csak azért jön a templomba, hogy lássák, hogy jött a templomba. Nem, hogy imádkozzon, hanem hogy lássák, hogy jött. És ez érvényes akármelyik vallásnál. Én a zsidó vallást tartottam, miután megnősültem is. Nem jártam minden nap a templomba, de minden ünnepnap részt vettem [a szertartáson], vagy mikor halotti megemlékezés volt valamelyik ünnepen. Újévkor, Jom Kipurkor, Pészahkor vagy Savuotkor a Jizkornál mindig itt

voltam [Jizkor -- bizonyos nagyünnepok utolsó napján a templomi szertartás során megemlékeznek a közösség halottairól és mártírjairól. -- A szerk.]. Gyertyát szombatira nem gyújtottunk. Mert van egy érdekes dolog, amire csak most jöttem rá, öregkoromra. Gyertyát péntek este az asszonyok gyújtanak, nem a férfiak. És én meg voltam szeppenve, hogy a lányomnál [Izraelben] a párja nem gyújt gyertyát, de minden péntek este meghálálja a kalácsot, és tölt egy pohár bort egy serlegbe, amire mond egy imát, aztán azt a serleget kikóstolja mindenki. Szóval azt akarom mondani, hogy a gyertyát csak az asszonyok gyújtják, nem a férfiak. Az anyám gyújtott gyertyát. De miután eltűnt [= kivándorolt Izraelbe] az anyám, akkor már nem gyújtott senki nálunk [A péntek esti gyertyagyújtás a nőknek adott három micva egyike. A micva eredetileg parancsolatot, isteni rendeletet jelentett (ma már bármilyen jó cselekedet, jótétemény micva, akár mások, akár önmagunk megsegítésére irányul). -- A szerk.]. A kipám nálam van mindig. Azt hiszem, Izraelben vettem, amikor egyszer ott voltam. Amikor bemennek a mi templomunkba, a férfiak kell tegyenek egy kipát a fejükre. És azt mondják a rabbik, azért kell tenni a kipát, mert te, aki halandó vagy, nem vagy egyenlő az Istennel. Az Isten és egy halandó közt kell legyen valami válaszként. És az a kipa, az fedi a fejet, a koponyát, hogy ne lép közvetlenül érintkezésbe a fentvaló Istennel. Körülbelül így magyarázzák a rabbik. Én ezt is elhiszem, és nem kételem. Hanukára mindig jött ide [Désre] a temesvári rabbi, és miután meghalt a rabbi, küldenek Bukarestből egy ilyen oficiant de cultot [előimádkozót]. Az egyik nap, amikor planifikálva van, akkor összegyűlünk a templomban, a kisteremben. Gyújtanak gyertyát, annyi gyertyát, ahányadik napja van az ünnepnek. Mert nyolc napig kell gyertyát gyújtani, első nap egyet, második nap kettőt, harmadik nap hármat és nyolcadik nap nyolcat [Farkas József nem említi a szolgálángot, a sámást, amellyel meggyújtják a gyertyákat, és azt is égni hagyják a meggyújtott gyertyák mellett. Lásd még: Hanuka. -- A szerk.]. A többi ünnepeket csak úgy egymás között tartjuk. Bemegyünk a templom előszobájába, nem a nagyterembe, és mindenki imádkozik, ahogy tud.